

ΑΝΔΡΕΑΣ: Τιμαριθμική προσαρμογή για μισθούς - ημερομίσθια

ΜΕ ΤΑ ΝΟΘΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΑΛΩΘΗΚΕ Η ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΙΚΗ ΗΓΕΣΙΑ

Τιμαριθμική άναπροσαρμογή των εισοδημάτων ζήτησε και πάλι ο πρόεδρος του Π.Α. Σ.Ο.Κ. κ. Ανδρ. Παπανδρέου, μιλώντας στη συνεδρίαση της ΠΑΣΚΕ. Ακόμη ο κ. Παπανδρέου έπαισημανε ότι η κυβέρνηση με νόθα συνέδρια αλώσε την ηγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος της χώρας και σε συνεργασία με τα κατόλοιπα της χούντας μετατρέπει το συνδικαλισμο σε όργανο της κυβερνητικής πολιτικής.

Ολόκληρο το κείμενο της ομιλίας του κ. Παπανδρέου έχει ως εξής:

«Αγαπητοί φίλοι και μέλη του ΠΑΣΟΚ,

1. Με τα νόθα συνέδρια της Γ. Σ.Ε.Ε. στην Καλαμάτα και του ΣΚΑ στην Αθήνα, καθόρθωσε η κυβέρνηση με αλώσε την ηγεσία του συνδικαλιστικού κινήματος της χώρας μας και, σε συνεργασία με τα κατόλοιπα της χούντας, καθιστάται το συνδικαλιστικό κίνημα, να μετατρέψει την ηγεσία του σε όργανο της κυβερνητικής πολιτικής. Ποιοι είναι οι στόχοι της κυβερνητικής πολιτικής, διαφαίνεται ξεκάθαρα από μια δημιουργία στον ξένο Τύπο που απεικονίζεται κατά κύριο λόγο στο ξένο κεφάλαιο, στους ξένους επενδυτές. Το δημοσίευμα επί λέξει ως εξής:

«Η Ελλάδα προσφέρει στους επενδυτές και στους επιχειρηματίες μια ενεργητική, πεθαρχική και φτηνή εργατική τάξη, όπως και μια νομοθεσία αντισταθμιστική και τις διαδικασίες της διαίτησης τις πιο τελειοποιημένες της Ευρώπης. Αυτούς τους στόχους θα υπηρετήσει, θηλμένη η αβέλα, ο κυβερνητικός συνδικαλισμός. Έτσι, η εργατική τάξη στην Ελλάδα, ο εργαζόμενος ελληνικός λαός, αντιμετωπίζει ταυτόχρονα την πολιτική της μονοπώλησης λιτότητας — της λιτότητας για τους πολλούς και της χλιδής για τους αλίους —

απαράδεκτες συνθήκες δουλειάς και ένα αντιπαραστικό αντιεργατικό νομικό πλέγμα. Με την αλυσή της συνδικαλιστικής ηγεσίας από την κυβέρνηση, οι αγώνες των εργατοπαλλήλων ενάντια στην αντιλαϊκή και αντιεργατική πολιτική της κυβέρνησης θα είναι ιδιαίτερα δύσκολοι. Γι' αυτό, μπαίνει σαν πρώτο καθήκον η μαζικοποίηση του συνδικαλιστικού κινήματος, η δημιουργία σώματων σε κάθε τοπο δουλειάς. Επιπλέον γίνεται η ανάγκη συσπείρωσης στις συνδικαλιστικές οργανώσεις — δύσης. Έτσι και μόνον έτσι θα καταστούν αποδοτικοί οι διεκδικητικοί αγώνες της εργατικής τάξης.

2. Η πολιτική μονοπώλησης λιτότητας συνδέεται άμεσα με τον τρόπο που η κυβέρνηση αντιμετωπίζει τον διψήφιο πληθωρισμό. Ο πληθωρισμός αποτελείται από τη στιγμή το σοβαρότερο οικονομικό και κοινωνικό πρόβλημα της χώρας. Είναι μηχανισμός ανακατανομής του εισοδήματος και κυριολεκτικά καταλήστευση του εισοδήματος των ασθενέστερων οικονομικά τάξεων. Αναμφισβήτητο, ο υψηλός ρυθμός πληθωρισμού στη χώρα μας ανησυχεί και την κυβέρνηση. Εσωτερικά παρεμβαλλεί εμπόδια σ' απολαβή ποσά αναταξινόμησης προσπάθειας, ενώ ταυτόχρονα, υπονομεύει την εξωτερική ισορροπία της χώρας μας. Κύριος μοχλός για την αντιμετώπιση του πληθωρισμού είναι για την κυβέρνηση η συμπίεση

των πραγματικών εισοδημάτων των εργαζομένων. Ισχυρίζεται η κυβέρνηση πως έδωλε στόχο για το 1979 τη συγκράτηση της αύξησης των τιμών στο 10ο%. Φυσικά, κανείς δεν παίρνει στόχο να δώσει έναν τέτοιο στόχο, ύστερα μάλιστα απ' τις επανειλημμένες διαβεβαιώσεις παρωμένων κυβερνητικών στόχων στο παρελθόν. Το 10ο% αποτελεί απλώς διαπραγματευτικό ελιγμό της κυβέρνησης στα πλαίσια της αντιλαϊκής εισοδηματικής της πολιτικής. Αποβλήνει στο να παρακινήσει την ικανοποίηση του αιτήματος των μισθωτών και εργαζομένων για δίκαιη αναπροσαρμογή των αμοιβών τους. Υποστηρίζει η κυβέρνηση πως θα ασκήσει και πολιτική ελέγχου των τιμών. Αλλά αυτός ο στόχος είναι ανέφικτος. Γιατί η κυβέρνηση δεν δημιουργεί τις οικονομικές προϋποθέσεις για να εφαρμοστεί ο αποτελεσματικός έλεγχος των τιμών ενώ ταυτόχρονα, η συνεχίζουσα πολιτική υποτίμησης της δραστηριότητας και οι αναμενόμενες ισχυρές ανατιμήσεις στις εισαγόμενες πρώτες ύλες και στο πετρέλαιο θα κινούν ακόμα πιο δυσκολά την κατάσταση μέσα στο 1979. Ολόκληρη την ευθύνη γι' αυτές τις εξελίξεις έχει η ίδια η κυβέρνηση. Γιατί δεν φαίνεται να έχει ούτε τη θέληση ούτε τη δυνατότητα να ελέγξει τις τιμές και προπάντων να αναχαιτίσει την αυδορία στις αυξήσεις των μισθών. Εξάλλου έτσι τα λαϊκά στρώματα στην ανελέητη μάστιγα του πληθωρισμού,

Παράδοξο συμπέρασμα...

3. Στην πρόσφατη συνεδρίαση της Βουλής ο πρόεδρος της κυβέρνησης επανήλθε στο γνωστό κυβερνητικό ισχυρισμό πως τα στατιστικά στοιχεία δείχνουν ότι τα τιμαριθμικά αυξήθηκαν κατά την τετραετία πολύ ταχύτερα απ' την τιμαριθμική και συνέγεως έτσι ότι κατά την περίοδο αυτή βελτιώθηκαν σημαντικά η θέση των εργαζομένων. Αν δεχτούμε την άποψη αυτή πρέπει να καταλήξουμε στο παραδόξο συμπέρασμα πως ο πληθωρισμός βοηθά τους εργαζόμενους και ότι οι τους κεφαλαιούχους, συμπεράσμα που έρχεται σε αντίθεση με την οικονομική θεωρία και πρακτική και την κοινή λογική. Και αυτό, γιατί ο πληθωρισμός αποτελεί ισχυρό μηχανισμό ανακατανομής του εισοδήματος σε βάρος των μισθωτών, των συναπαιούντων και των εργαζομένων, που δεν έχουν τη δυνατότητα ταχείας αναπροσαρμογής των αμοιβών τους στις αυξανόμενες τιμές. Ακόμα κι αν θεοπιστούμε ευμενέστες τιμαριθμικές αναπροσαρμογές, στην πράξη οι αναπροσαρμογές θα πρέπει να γίνονται σε τακτά χρονικά διαστήματα και στο μεταξύ οι διαρκώς αυξανόμενες τιμές φαλκιδίζουν την πραγματική αγοραστική δύναμη των ενδιαφερομένων. Έτσι, οι τιμές δεν μπορούν ν' αναπροσαρμοστούν εντελώς ούτε με τις τιμαριθμικές αυξήσεις. Γι' αυτό τελικά ο πληθωρισμός μειώνει πο πραγματικό εισόδημα των εργαζομένων. Δεν αποκλείεται δε να είναι σε κάποια φάση της διαδικασίας να πραγματοποιηθούν αυξήσεις αμοιβών μεγαλύτερες απ' τις αυξήσεις των τιμαριθμών. Αλλά οι εξελίξεις αυτές δεν αλλαζουν τίς φάση της πληθωριστικής διαδικασίας που λειτουργεί σε βάρος των εργαζομένων και σε όφελος του κεφαλαίου.

Μά τις ίδιες απόψεις πάνω στο θέμα αυτό φαίνεται να έχει και ο πρόεδρος της κυβέρνησης, όταν σε άλλο σημείο του λόγου του στη Βουλή μας είπε: «δεν πρέπει να ληρμονούμε ότι ο πληθωρισμός πλήττει, κυρίως, για να μην πω αποκλειστικά, τα εισοδήματα των εργατικών τάξεων που είναι δραματικά. Ο πληθωρισμός δεν πλήττει τους πλούσιους, οι οποίοι όχι μόνο δεν ενοχλούνται απ' αυτόν, αλλά πολλές φορές και ωφελούνται».

Συμφωνούμε απόλυτα με τις διαπιστώσεις αυτές του κ. πρωθυπουργού, που έρχονται όμως σε αντίθεση με τον ισχυρισμό του περί ουσιαστικής βελτίωσης της εισοδηματικής θέσης των εργαζομένων κατά την τετραετία. Πώς εξηγείται η αντίθεση αυτή; Απολύτως ημεκία που δίνουν οι επίσημοι αριθμοί είναι παραπλανητική. Οι στατιστικές δεν λene την αλήθεια. Το μυστικό βρίσκεται στον τιμαριθμό. Πρώτα - πρώτα, ο τιμαριθμός καταναλωτική αμνηί εξυμεί οειρά από αγαθά που θα μπορούσαν να επηρεαστούν αποφασιστικά από τον ύψος του. Η στάθμιση άλλων βασικών αγαθών δεν είναι ικανοποιητική, ή οι τιμές που χρησιμοποιούνται στον τιμαριθμό είναι συνήθως κατώτερες απ' τις πραγματικές. Μια τέτοια περίπτωση είναι π.χ. η στέγαση. Είναι γνωστό πως τα νοίκια, που απασροχούν μεγάλο ποσοστό του εισοδήματος των εργαζομένων, δεν συλλαμβάνονται απ' τον τιμαριθμό στο πραγματικό τους επίπεδο. Επιπλέον, ο τιμαριθμός καταναλωτική δεν λαροκαταβάλει τις εξελίξεις τιμών ορισμένων βασικών αγαθών, όπως οι καπνοκίς. Οι τιμές των μεσασίας κατηγορίας διαμερισμάτων αυξήθηκαν κατά την τελευταία τετραετία στο 3ηλαιο η 4ηλαιο, ενώ, σύμφωνα με τα στατιστικά στοιχεία, την ίδια περίοδο ανέβηκαν οι αμοιβές των εργαζομένων γύρω στο 2ηλαιο περίπου.

4. Η εισοδηματική θέση των μισθωτοπαλλήλων και γενικότερα των εργαζομένων χειροτέρευσε ακόμα περισσότερο σαν αποτέλεσμα της αντιλαϊκής δημοσιονομικής πολιτικής της κυβέρνησης. Όπως δείξαμε πρόσφατα και στη συζήτηση που έγινε στη Βουλή για τον προϋπολογισμό, ο κύριο λόγος των κρατικών θα

πακών το φέρουν τα πλατιά κοινωνικά στρώματα που υποτίθενται τις συντεταγές του αντιπροσωπικού φορολογικού συστήματος. Είναι γνωστό πως στη χώρα μας, σε αντίθεση με άλλες ευρωπαϊκές χώρες, το 70ο% των φορολογικών εισοδών προέρχεται από έμμεση φορολογία, που απ' τη φύση της πλήττει κυρίως τις λαϊκές τάξεις. Απ' την άλλη μεριά, λόγω της τεραστιάς φοροδιαφυγής του μεγάλου κεφαλαίου, νομικής και παρανομίας, το μέρος της άμεσης φορολογίας φέρουν επίσης σε μεγάλο βαθμό τα μεσαία και κατώτερα εισοδήματα και ειδικότερα οι μισθοί των υπαλλήλων. Χτυπητά παρ' όλα αυτά, το φορολογικό σύστημα υπονομεύει το πραγματικό εισόδημα των μισθωτοπαλλήλων και εργαζομένων και για ένα ακόμα λόγο: Οι αυξήσεις που πραγματοποιούνται στην προσπάθεια για την αντιμετώπιση του πληθωρισμού, εξ αιτίας της προοδευτικής κλίμακας της φορολογίας εισοδήματος, οδηγούν σε μεγαλύτερη φορολογική επιβάρυνση. Έτσι, οι μισθωτοπαλλήλοι και εργαζόμενοι, προσπαθώντας να γλυτώσουν απ' τη Σκύλλα του πληθωρισμού, πέφτουν στη Χάρυδδα του φορολογικού συστήματος.

Γίνεται φανερό απ' τα παραπάνω πως ο πρώτος στόχος μιας δικαίας εισοδηματικής πολιτικής πρέπει να είναι ο όσος το δυνατόν πληρέστερη εξασφάλιση του επιπέδου πραγματικού εισοδήματος των εργαζομένων. Για να επιτευχθεί αυτό χρειάζεται:

ΠΡΩΤΟ, αυτόματη τιμαριθμική αναπροσαρμογή των αμοιβών, που θα γίνεται όμως με βάση τιμαριθμό κοινής αποδοχής — γιατί όπως είπαμε προηγουμένως ο σημερινός τιμαριθμός καταναλωτική δεν αποτελεί τον καλύτερο δείκτη για μια τέτοια αναπροσαρμογή.

ΔΕΥΤΕΡΟ, διασφάλιση των επιπληγανόμενων τιμαριθμικών αυξήσεων του εισοδήματος απ' τη φαιλίδευση που προκαλεί η εφαρμογή της φορολογικής κλίμακας πάνω στα αυξημένα ονομαστικά εισοδήματα.

ΤΡΙΤΟ, εφαρμογή αποτελεσματικού ελέγχου τιμών και τιμών για να διασφαλί στην πηγή του κόστους ο φύλος κύκλος της πληθωριστικής διαδικασίας. Αυτό όμως απαιτεί τη δημιουργία των αναγκαίων προϋποθέσεων. Και βασική προϋπόθεση είναι η ελάνδωση των κρατικών υπηρεσιών με ικανό αριθμό τεχνικών που έχουν εξειδικευτεί στην επιστημονική κοστολόγηση των προϊόντων και υπηρεσιών. Οι τεραστικές αθυναμίες του σημερινού συστήματος ελέγχου τιμών οφείλονται ακριβώς στη μη εξασφάλιση αυτής της βασικής προϋπόθεσης. Αλλά υπάρχει και ο υποκειμενικός παραινός. Δηλαδή, η πολιτική της κυβέρνησης απέναντι στα κέρδη των διανομητικών συγκροτημάτων. Αποτελεσματικός έλεγχος των τιμών σημαίνει και έλεγχος των κερδών. Η κυβέρνηση, θέματα των ταξικών συμφερόντων που εκφράζει, δεν μπορεί να έχει την πρόθεση να ελέγξει αποτελεσματικά τα κέρδη.

Δεύτερος βασικός στόχος της εισοδηματικής πολιτικής πρέπει να είναι η συμμετοχή των εργαζομένων, στις πραγματικές αυξήσεις του εθνικού εισοδήματος. Γιατί είναι απαράδεκτο οι εργαζόμενοι, που είναι οι δημιουργοί του εθνικού πλούτου, να αγωνίζονται μόνο για τη συγκράτηση ενός επιπέδου πραγματικού εισοδήματος και να μη συμμετέχουν δίκαια στις αυξήσεις του εθνικού προϊόντος, που περιεχονται τελικά εξ ολοκλήρου στις προνομιούστες οικονομικά τάξεις.

5. Οι εγγενείς διαρθρωτικές αδυναμίες της οικονομίας μας χειροτέρευσε ακόμα πιο πολύ με την απρογραμματιστή, συντηνιστική και παραστασιακή κυβερνητική

πολιτική της τετραετίας. Έτσι δεν επέτρεψαν να επιτευχθεί στο επιθυμητό βαθμό ο ρυθμός αύξησης του εθνικού εισοδήματος.

Όπως επισημάναμε ήδη και στην συζήτηση πάνω στον προϋπολογισμό, ο καθάρος ρυθμός αύξησης που επιτευχθηκε τα τελευταία χρόνια, μαση δηλ. την αφαίρεση της αύξησης του πληθωρισμού δεν μπορεί να θεωρηθεί σημαντικός για μια χώρα που πασχίζει ν' αναπτυχθεί. Και είναι λάθος, το ξαναλέμε, να γίνεται κάθε τόσο σύγκριση με τους ρυθμούς αύξησης ανεπτυγμένων χωρών, απ' τις οποίες μόνον χωρείται πραγματικό χάσμα στο επίπεδο ανάπτυξης. Η κατάσταση αυτή — δεν αλλαζει με την αυξανόμενη συγκροτική αύξηση του εισοδήματος κατά το 1978 (λόγω καιρικών συνθηκών, η λόγω επανειλημμένης ορισμένων διομηχανικών μοναδών).

6. Κύριο, διαρθρωτικό, πρόβλημα εξακολουθεί να παραμένει η ουσιαστική στασιμότητα καθώς και η κακή σύσταση των επενδύσεων. Κι αυτό αποτελεί το ουσιαστικό εμπόδιο για την οργανική εντονοποίηση του ρυθμού αύξησης του εθνικού εισοδήματος και την αντιμετώπιση του μόνιμου προβλήματος της χαμηλής παραγωγικότητας της ελληνικής οικονομίας. Είναι χαρακτηριστικό πως οι επενδύσεις στους παραγωγικούς τομείς μειώθηκαν σχετικά, ενώ αντίθετα αυξήθηκαν οι επενδύσεις σε μη παραγωγικούς τομείς. Το 1977 οι επενδύσεις στη μεταποίηση ήταν μειωμένες κατά 19ο% σε σχέση με το 1974. Ανάσχυρη δεν σημειώθηκε το 1978 ούτε διαφαίνεται για το 1979. Οι επενδύσεις σε μηχανικό εξοπλισμό, σαν ποσοστό του συνόλου των επενδύσεων, μειώθηκαν από 32ο% το 1974 σε 23.7ο% το 1978. Ενώ, αντίθετα, οι επενδύσεις σε οικοδομικές αυξήθηκαν από 37.9ο% το 1974 στο 45.3ο% το 1978.

Η προοπτική της έναθεξης στην ΕΟΚ που αποτέλεσε στο παρελθόν βασικό αναπτυξιακό παράγοντα για την επιχειρηματική διάθεση για επενδύσεις θα εξακολουθήσει και τώρα να επηρεάζει αρνητικά την κατάσταση, για τη η κυβερνητική θραυλολογία περί ΕΟΚ δεν κατάφερε να πείσει κανένα και ν' αλλάξει το κλίμα της αβεβαιότητας που επικρατεί. Και δεν μπορούσε να ήταν κι άλλως. Η ελληνική διανομήνεια μετά τον πληρη διαμορφωτικό φορολογικό της μεταμεταπίσεις στην εσωτερική μας αγορά ότι μόνο τον σκληρό ανταγωνισμό των διανομητικών προϊόντων των χωρών της Κοινής Αγοράς, αλλά ταυτόχρονα τον ανταγωνισμό διανομητικών προϊόντων που προερχονται από τρίτες χώρες — χωρίς με τις οποίες έχει συναψει η ΕΟΚ προτιμησιακές συμφωνίες. Πέρα απ' αυτό, οι επενδύσεις σε μη παραγωγικούς τομείς στην Ελλάδα από τις πολυθετικές της Δύσης θα είναι προαναπολαύσιμες προς την ένταση κεφαλαίου. Έτσι μπορεί να αναμενθεί ότι η απαγόρευση στη διανομήνεια, όχι μόνο δεν θα αυξηθεί, αλλά αντίθετα, θα συρρικνωθεί. Αλλά η πιο σημαντική εξέλιξη ο' ότι αφορά την αγορά εργασίας θα είναι η τύχη της μικρομεσαίας αγροτικής επιχείρησης. Στα πλαίσια της κοινής αγοράς της πολιτικής, θα ευνοηθεί η μεγάλη καταπληκτική αγροτική επιχείρηση σε βάρος των μικρομεσαίων καλλιεργητών. Θα πραγματοποιηθεί σε μεγάλη κλίμακα η προλεταριασποίηση των αγροτών της πατρίδας μας. Ή θα μεταβληθούν σε αγροτικούς εργάτες ή θα μεταναστεύσουν στα αστικά κέντρα της χώρας μας για να προστεθούν έτσι στην αγορά των ανέργων ή θα μεταναστεύσουν στο εξωτερικό. Αυτές θα είναι οι κυρίες επιπτώσεις της έναθεξης μας στην Κοινή Αγορά πάνω στην προσφορά εργασίας στη χώρα μας.

7. Το αδιέξοδο στο οποίο έχει περιέλθει η ελληνική οικονομία αντικατοπτρίζεται στις εξελίξεις του ισοζυγίου πληρομήν. Το έλλειμμα του τραπεζικού ισοζυγίου ειδικότερα υπολογίζεται να φτάσει

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΣΤΗ ΣΕΛΙΔΑ 18

Ο Ανδρέας για τους μισθούς

ΣΥΝΤΕΧΝΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 8

σει αν όχι να ξεπεράσει τα 4,5 δις δολάρια το 1978, σε σχέση με 3,9 δις δολάρια το 1977 και θα ευρυνθεί ακόμη πιο πολύ το φετινό χρόνο. Απ' την άλλη μεριά, το έλλειμμα των τρεχουσών συναλλαγών αυξάνεται κάθε χρόνο με μεγάλη ταχύτητα. Έτσι από 1,3 δις δολάρια το 1977 προβλέπεται να διαμορφωθεί τελικά σε 1,5 δις δολάρια το 1978 και με την ανατίμηση του πετρελαίου σε 2 δις δολάρια περίπου το 1979. Όλα αυτά σημαίνουν χειροτέρευση της οικονομικής θέσης της χώρας κι ακόμη μεγαλύτερη εξάρτηση της απ' το εξωτερικό.

8. Η ελληνική οικονομία, ύστερα από χρόνια διακυβέρνησης από τη Δεξιά, έχει οδηγηθεί σε αδιέξοδο. Σε αδιέξοδο επίσης έχουν οδηγηθεί και τα εθνικά θέματα. Η αποτυχία της κυβέρνησης δεν είναι τυχαία. Ξάν εκφράστης των συμφερόντων της οικονομικής ολιγαρχίας του τόπου δεν μπορούσε παρά να διαμορφώσει μία οικονομική και κοινωνική πολιτική που να ικανοποιεί τα συμφέροντα της πλειτιάς μάζας του ελληνικού λαού. Στόν τομέα της εξωτερικής

πολιτικής με την απαρασάλευτη έμμονή της στο δόγμα του «άνηκοιεν εις την Δδσιν», με την προσπάθειά της να αναπτύξει και να εδραιώσει την εξάρτηση της χώρας μας από ξένα κέντρα αποφάσεων, θέτει σε κίνδυνο κι αυτή ακόμη την εδαφική ακεραιότητα της χώρας. Οι ισχυρισμοί της κυβέρνησης για δήθεν επιτεύγματα, έρχονται σε κατάφωρη αντίθεση με τη σημερινή αδεσβασιότητα και τη σκληρή πραγματικότητα που αντιμετωπίζει καθημερινά ο λαός. Η πανάκεια των ενταξής δεν πρόκειται να δώσει λύσεις, αλλά αντίθετα θα δημιουργήσει νέα προβλήματα. Το έννοει αυτό η κυβέρνηση. Γι' αυτό και χρησιμοποιεί την ένταξη κύρια σαν πολιτικό άτου, σαν τον «άπο υπηγάης θεού» που έλπιζει να λύσει τα δικά της πολιτικά προβλήματα και να αντιστρέψει τη ροή των γεγονότων, που εξελίσσονται σε βάρος της.

Ο εογαζόμενος ελληνικός λαός, οι εογάτες, οι άργότες, οι υπάλληλοι οι έπιστήμονες, οι έπαγγελματίες, τα μικρομεσαία στρώματα και η νεολαία της ώρας μας, θα συνεχίσουν και θα έντεινουν τους δικδικητικούς τους άγώνες ενάν-

τια στην αντίλαϊκή πολιτική της κυβέρνησης. Συνειδητοποιούν όμως, κάθε μέρα που περνάει ολο και περισσότερο πώς τα προβλήματα τους δεν θα λυθούν μέσα στα πλαίσια του σημερινού συστήματος. Συνειδητοποιούν κάθε μέρα και περισσότερο την ανάγκη για τη μεγάλη Αλλαγή. Για μία νέα πορεία της χώρας μας που θάναϊ κοινωνικά δικαϊη και έθνικά περήφανη.

Καταξιωμένος φορέας της Αλλαγής είναι το ΠΑΣΟΚ. Από κάθε γωνιά της ελληνικής γής φθάνουν ηπνύματα σαγδαλας άνόδου της πολιτικής του δόναμης. Το ΠΑΣΟΚ με ύπευθυνότητα κι άποσταστικότητα θα συνεχίσει και θά έντεινει τους άγώνες του για τη μεγάλη Αλλαγή στη γώρα μας.

Θά συνεχίσει και θά έντεινει τους άγώνες του για την πραγμάτωση των μεγάλων στόχων της Αλλαγής. Για την Εθνική Ανεξαρτησία, την Λαϊκή Κυριαρχία και την Κοινωνική Απελευθέρωση των εογοζόμενων. Θά δώσει την μάχη και θά νικήσει. Για να ανατείλλει επιτέλους μία νέα Ελλάδα, μία Ελλάδα που ν' άνήκει στους Έλληνες».